

Oli aurinkoinen aamu ja valonsäteet kultasivat Lordi Thadeuksen linnan muurin sakaroita. Olin juuri ollut keräämässä viereisestä metsästä nokkosia joista sai kuivattuna ja jauhettuna erinomaista teetä. Kuljin portille jossa raskas rautaristikoinen kaksoisovi jökötti suljettuna. Oven toisella puolella seisoj mies vartiossa. "Huomenta Sir Matt" "Huomenta Dan", mies sanoi, nosti porttia kiinni pitelevän haan ja avasi toisen ovenpuoliskon. "Kiitoksia" Sir Matt oli mukava, joskin hieman omaperäinen eikä vähintään siksi, että halusi välttämättä hoitaa portinvartijan vuoronsa edelleen vaikkei hänen ritarin arvonimen saatuaan olisi tarvinnut uhrata aikaansa moisiin rutiinitehtäviin. Linnan ensimmäisellä sisäpihalla seisoskeli kolme Lordin kaartin sotilasta ja tottakai yhden niistä piti juuri olla se ärsyttävin ihminen koko linnassa. Tummatukkainen pitkä ja lihaksikas soturi tummansinisessä uniformussaan alkoi heti virnuilla huomattessaan minut. "Hei ruohovelho! Ethän syönyt karpässieniä?!" Hänen toverinsa purskahtivat nauruun. "Älä kutsu minua sillä nimellä!!!" , tiuskaisin "Tai mitä ruohovelho? Muutatko minut puuksi?" "Olisi turha vaiva. Olet jo valmiiksi latvasta laho", tokaisin takaisin Viha leimahti soturin silmissä. Tämä oli loistava taistelija, muttei herjojen keksimistä lukuun ottamatta ollut järin älykäs ja ilmeisesti olin osunut arkaan paikkaan. "Liikut vaarallisilla vesillä poju", hän mutisi. Yllättäen hän karjaisi veretseisauttavasti ja säntäsi minua kohti miekka tanassa. Kouraisin vyölläni roikkuvasta pussista käteeni jauhetta, jonka viskasin vasten hänen kasvojaan. "Aaargh!! Silmäni!!! Mitä oikein teit!???" Miekka kolahti kiveykseen ja sen kantaja seurasi perässä, alkaen kieriskellä maassa ulvoen ja pidellen kasvojaan. "Mitä täällä tapahtuu?!" Ruskeakaapuinen valkopartainen mies ryntäsi paikalle. Isä Nikodemus pysähtyi huohottaen. Leveä rintakehä kohoili ja pronssinen ristikoru sen mukana. "Tuo kirottu penikka käytti jotain velhotemppeja ja sokeutti minut!", maassa makaava soturi ärisi. Isä Nikodemus katsahti minuun hieman surumielisen väsyneellä ilmeellä. "Hän hyökkäsi minua kohti", sanoin puolusteleisesti. "Tarkoitus oli vain pelotella", soturi murautti. "Tule nuoriherra Dan. Tästä lienee syytä jutella isäsi kanssa. Te kaksi käykää näyttämässä häntä hovilääkäriä!" Seisoin isäni, Lordi Thadeuksen työskentelyhuoneessa ja odotin hänen alkavan räyhätä. "Sokeutit yhden parhaista satureistani!!!" "Hän solvasi minua ja oli hyökkäävinään kimppuuni. Puolustin vain itseäni" Isäni rauhoittui hieman. "Mitä edes teit hänelle?" "Viskasin jauhettua pirunrynttiä vasten kasvoja. Hänen näkönsä kyllä palautuu pian" Isäni nyökkäsi. Ja aloitti sitten sen aineisen saarnan "Mikä sinua niissä kasvijutuissa oikein viehättää? Yrttien kerääminen on naisten touhua. Mikset voi olla kuten muiden lordien pojat ja tarttua miekkaan. Olet kuitenkin jo kuusitoista" "Se on tiedettä! Ja juurihan minä todistin, että tämä niin kutsuttu hameväen touhu voi kukistaa kokeneenkin miekkamiehen!" Isä huokaisi, mutta minä olin vasta pääsemässä vauhtiin. "Antaisit kerrankin osaamiselleni mahdollisuuden. Kuvittele nyt miten kätevää olisi jos yhden käden miekalla taistelevat miehet koulutettaisiin heittämään toisella kädellä pirunrynttijauhetta vastustajan silmille" "Ai että käskisin miehiäni jättämään kilvet asevaraston nurkkaan ja kiinnittämään vyölleen pussillisen jotain kasvipulveria? Ei missään nimessä! Sitä paitsi sellaiset temput ovat kunniattomia ja joku voisi erehtyä pitämään niitä taikuutena" "Kunnia...taikuus.. pälä pälä", mutisin, mutta älysin hiljetä sillä isä alkoi taas lähentyä uutta räjähdyspistettä. "Suhtaudu tähän asiaan vakavasti. On sinun onnesi, että Isä Nikodemus on viisas mies. Joku intomielisempi ja kapeakatseisempi kirkonisä olisi jo syyttänyt sinua noituuden harjoittamisesta" "Kyllä isä. Mutta en ole silti lopettamassa kasvioppia. Ja nyt tiedänkin mitä aion tehdä kun seuraava taistelu puhkeaa. Ryhdyn hoitamaan haavoittuneita. Tunnen monia kipua lievittäviä ja haavojen parantamista edistäviä kasveja" Isä katsoi minua hetken ja huokaisi sitten. "Hyvä on, jos se kerran on se mitä välttämättä haluat" "Ehdottomasti!" sanoin huomattavasti piristyneemmällä äänellä. Lähdin huoneesta ja huikkasin vielä ennen oven

sulkemista. "Tulet kiittämään minua kun ensimmäisiä raajoja aletaan amputoida"